

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **nezl. L. L. N.**, narozená dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Naďou Smetanovou, advokátkou,
sídlem 28. října 1001/3, 110 00 Praha,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016,
č. j. MV-104139-4/SO-2015,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 3. 2016, č. j. MV-104139-4/SO-2015, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-244-27/ZR-2014, jímž byla podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2016 (dále jen „zákon o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně a podle ust. § 77 odst. 3 zákona o pobytu jí byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

Žaloba

2. Žalobkyně uvedla, že opustila Českou republiku v roce 2011 z důvodu špatné finanční situace rodičů a ve Vietnamské socialistické republice o ni pečovali prarodiče, což již není možné kvůli jejich zhoršenému zdravotnímu stavu. Od června 2011 do května 2014 navštěvovala základní školu ve Vietnamské socialistické republice, což považovala za závažný důvod pro nezrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (studium) ve smyslu výjimky dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu. K tomuto žalobkyně navrhla provést listinný důkaz potvrzení o studiu. Žalobkyně deklarovala jako nehumánní svou pobytovou situaci, kdy jí jako nezletilému dítěti hrozí situace, v níž bude opět bez rodičů, sourozenců a kamarádů, aniž by za svůj pobytový stav nesla jakoukoliv odpovědnost.
3. Žalobkyně namítla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro jeho rozpor s mezinárodními závazky České republiky, zejména s preambulí, čl. 3 bodem 1, čl. 8, čl. 9 a čl. 10 bod 1 Úmluvy o právech dítěte, poněvadž žalovaný při svém rozhodování nebral nikterak v potaz skutečnost, že žalobkyně je nezletilým dítětem plně odkázaným na péči svých rodičů. Žalobkyně rovněž uvedla, že zde má vybudované rodinné a soukromé zázemí, navštěvuje zde základní školu a i s ohledem na její věk vnímala jako nepřiměřenou aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu.
4. Dále žalobkyně konstatovala, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo porušeno její právo na respektování rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Závěrem žalobkyně rozporovala, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné s ohledem na ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jelikož žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně z hlediska veřejného zájmu a jeho rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný částečně zrekapituloval skutkový stav, z něhož vycházel při svém rozhodování, především zmínil skutečnost, že žalobkyně od června 2011 do května 2014 navštěvovala základní školu ve Vietnamské socialistické republice. V podrobnostech odkázal na obsah žalobou napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.
7. Dále zdůraznil, že žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinou, které měla na území České republiky realizovat, navzdory tomu pobývala ve svém domovském státě po dobu delší, než je zákonem o pobytu tolerováno, což je zákonným důvodem pro zrušení jejího pobytového oprávnění. K námitce nerespektování rodinného a soukromého života žalovaný připomněl, že to byla právě žalobkyně a její rodiče, kdo toto právo dobrovolně nerealizoval.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

8. Žalovaný se taktéž neztotožnil se žalobčíným výkladem ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a dodal, že přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života nelze v tomto případě zohledňovat, jako je tomu u aplikace ust. § 77 odst. 2 téhož zákona. Žalovaný rovněž poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 7. 2005, sp. zn. I. ÚS 38/04, a usnesení ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06, kde Ústavní soud judikoval, že právo pobývat na území cizího státu není základním lidským právem.
9. Žalovaný deklaroval, že žalobou napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, nebyly překročeny meze správního uvážení, bylo postupováno v souladu se zákonem a námitky byly vypořádány přezkoumatelným způsobem.
10. Žalovaný se s námitkami žalobkyně neztotožnil a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Správní spis

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Žalobkyni bylo uděleno povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení s rodinou ode dne 8. 6. 2004. Dne 20. 1. 2014 obdrželo Ministerstvo vnitra zprávu od Velvyslanectví České republiky v Hanoji, že žalobkyně dlouhodobě nepobývá na území České republiky. Konkrétně bylo zjištěno, že tento pobyt žalobkyně ve Vietnamské socialistické republice trval od června 2011 do května 2014.
12. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3. 7. 2014, č. j. OAM-244-17/ZR-2014, byla žalobkyni zrušena platnost povolení k trvalému pobytu dle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu a byla jí stanovena lhůta k vycestování z území dle ust. § 77 odst. 3 téhož zákona. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, kterému žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 3. 2015, č. j. MV-106847-4/SO-2014, vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil orgánu prvního stupně k novému projednání.
13. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 17. 6. 2015, č. j. OAM-244-27/ZR-2014, opět zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně a stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování z území od právní moci rozhodnutí. I proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, jež žalovaný zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil rozhodnutím ze dne 18. 3. 2016, č. j. MV-104139-4/SO-2015, kteréžto je žalobou napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobkyně nevyjádřila do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělila, neboť byla o tomto následku ve výzvě výslovně poučena.
15. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

16. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí shledal soud nedůvodnou. Napadené rozhodnutí samo o sobě je přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni platnost povolení k trvalému pobytu zrušil a stanovil lhůtu k vycestování, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Žalovaný nepovažoval docházku na základní školu za závažný důvod ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu.
18. V případě žalobkyní tvrzeného studia mimo území členských států Evropské unie se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že navštěvování základní školy (plnění povinné školní docházky) není závažným důvodem pro překročení zákonem tolerované doby opuštění členského státu Evropské unie ve smyslu ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu. Podle tohoto ustanovení *„ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.“* Soud poukazuje na výkladové ust. § 64 téhož zákona, jež obsahuje definici pojmu studium pro účely zákona o pobytu, avšak toto ustanovení plnění povinné školní docházky resp. navštěvování základní školy jako studium nedefinuje. Z tohoto důvodu nelze povinnou školní docházku za studium podle zákona o pobytu považovat. Pokud by zákonodárce považoval docházku na základní školu za závažný důvod, do zákona o pobytu by ji jistě zařadil. Soud dále konstatuje, že povinnou školní docházku mohla žalobkyně zrealizovat v České republice, což v případě osob s trvalým pobytem lze i očekávat, neboť osoby s trvalým pobytem mají být dostatečně integrovány do společnosti a v této integraci mají kontinuálně pokračovat. Žalovaný tedy vyhodnotil správně, že docházka na základní školu není závažným důvodem dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu.
19. S námitkou žalobkyně, že žalovaný měl při aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu hodnotit přiměřenost rozhodnutí k dané situaci dle § 174a citovaného zákona, se soud neztotožnil. Dle soudu se žalovaný nemusel zabývat ani otázkou porušení ustanovení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
20. Soud předně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ustanovení § 174a zákona o pobytu *„stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců ...“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, dostupný na www.nssoud.cz). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu, ale pouze některých. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud také

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, a to ve vztahu k rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

21. V rozsudku ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud potom výše uvedené závěry doplnil, když konstatoval: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“
22. Podmínky § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu jsou tedy nastaveny tak, že ve většině případů lze předpokládat, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a tedy k porušení čl. 8 Úmluvy; takovou situaci však nelze a priori vyloučit. Čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Uvedené znamená, že pokud cizinec v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016–53, www.nssoud.cz).
23. Žalobkyně pouze ve správním řízení namítala, že v jejím případě dojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Již správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí (byť ve vztahu k čl. 9 Úmluvy o právech dítěte) konstatoval, že v zemi původu žalobkyně žila od června 2011 do května 2014 na základě dobrovolného rozhodnutí rodičů, a došlo tak k přerušení integračního procesu žalobkyně, která v době rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani neovládala dostatečně český jazyk, aby mohla být ve škole z českého jazyka hodnocena. Soud se dále ztotožňuje se závěrem vyjádřeným rovněž v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že zrušení trvalého pobytu neznamena odloučení žalobkyně od rodičů, neboť je jen na jejich rozhodnutí, zda budou žít společně s dětmi na území České republiky nebo jinde. Soud stejně jako správní orgány konstatuje, že žalobkyně může pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění a svým jednáním v minulosti navíc prokázala, že je schopna dlouhodobě žít mimo Českou republiku ve Vietnamu, kde má širší rodinu. Soud uvádí, že se správní orgány ve svých rozhodnutích přiměřeností dopadů rozhodnutí vzhledem k okolnostem případu dostatečně zabývaly a soud se s jejich hodnocením ztotožňuje.
24. Soud tak neshledal, že by žalovaný svým rozhodnutím o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu a stanovení lhůty k vycestování z území zasáhl do práva žalobkyně na respektování rodinného a soukromého života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či do práv dle preambule, čl. 3 bodu 1, čl. 8, čl. 9 a čl. 10 bodu 1 Úmluvy o právech dítěte.
25. Soud se dle § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl neprovést navrhovaný listinný důkaz potvrzení o studiu, jelikož jej shledal nadbytečným. Skutečnost, že žalobkyně plnila povinnou školní

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

docházku v době podání žaloby v České republice, vyplynula z obsahu správního spisu a není spornou skutečností.

26. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž, jak uvedl soud výše, přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
27. Současně soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. září 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)